

Arrest

nr. 132 587 van 30 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, op 3 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13 sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 augustus 2014 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat E. BARBIEUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 11 april 2014 een asielaanvraag in. Op 15 december 2011 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 20 juni 2011 werd verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Bij arrest nr. 62 734 van 1 juni 2011 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 25 augustus 2012 werd verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verzoeker diende op 18 januari 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Die aanvraag werd op 5 februari 2014 ontvankelijk verklaard en op 8 mei 2014 ongegrond verklaard.

Op 8 mei 2014 gaf de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en/of visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat,

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene ontving al een bevel om het grondgebied te verlaten op 25.08.2012. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog altijd illegaal op het Grondgebied.”

Op 8 mei 2014 legde de verwerende partij verzoeker een inreisverbod op (bijlage 13 sexes).

Dat is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene ontving al een bevel om het grondgebied te verlaten op 25.08.2012. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog altijd illegaal op het grondgebied.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij kan in haar nota niet dienstig opwerpen dat de twee bestreden beslissingen niet op ontvankelijke wijze in hetzelfde verzoekschrift kunnen worden aangevochten omdat ze niet verknocht zijn. Een inreisverbod gaat immers steeds gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Indien er een onwettigheid kleeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dan vloeit hieruit de nietigverklaring van het inreisverbod voort, aangezien het inreisverbod niet op zich kan blijven bestaan. Om deze reden kunnen beide beslissingen wel degelijk in hetzelfde verzoekschrift worden aangevochten. Alleszins is het zo dat het uitsluitend aan de rechter toekomt te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). In casu is de Raad van oordeel dat het vlot verloop van het geding niet geschaad is.

De eerste exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota met opmerkingen voor zover deze gericht is tegen het inreisverbod, dient te worden verworpen.

2.2. Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Er mag geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees

Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu de artikelen 3 en 8 EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Bijgevolg moet de tweede exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, eveneens worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel werpt verzoeker op,

*“Schending van art. 3 EVRM;
Schending van art. 8 EVRM;
Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet – motiveringsverplichting;
Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur;
Schending van de zorgvuldigheidsverplichting”.*

Verzoeker betoogt als volgt:

“1.

De bestreden beslissing is incorrect en ondeugdelijk.

De motivering van een bestuurshandeling moet draagkrachtig zijn.

De motivering van de bestreden beslissingen stelt dat “verzoeker nog steeds illegaal in het land verblijft”.

Dit klopt echter niet.

Verzoeker heeft namelijk op datum van 18.01.2014 een aanvraag tot medische regularisatie ingediend.

Deze werd ontvankelijk verklaard d.d. 05.02.2014.

Sindsdien is verzoeker aldus in het bezit van een attest van immatriculatie.

Hiermee werd duidelijk geen rekening gehouden bij het treffen van huidige bestreden aktes.

Deze “oranje kaart” werd pas bij betekening van huidige bestreden beslissingen en de beslissing tot ongegrondheid van voormelde regularisatieaanvraag ingetrokken.

Het is aldus onjuist dat verzoeker sinds het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.08.2012 nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied verblijft.

Bijgevolg zijn de bestreden beslissingen incorrect gemotiveerd en dienen deze te worden nietig verklaard.

2.

De bestreden beslissingen zijn kennelijk onzorgvuldig.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van de verzoekende partij geschaad.

Gezien het voormelde, nl. het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerdelijk stelde dat verzoeker “nog steeds” illegaal in het land vertoeft, terwijl hem na de ontvankelijkverklaring van diens regularisatieaanvraag een attest van immatriculatie werd uitgereikt, alsook het feit dat geen rekening werd gehouden met verzoekers gezondheidsproblemen, zijn de bestreden beslissingen in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.

De bestreden beslissing is in strijd met art. 3 EVRM.

Dit artikel stelt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Er dient te worden gewezen op het feit dat verzoeker d.d. 18.01.2014 een aanvraag tot medische regularisatie indiende.

Deze werd ontvankelijk verklaard bij beslissing van 05.02.2014.

In casu werd er een preventieve behandeling "tuberculostatica" van 6 maanden gestart.

De bestreden beslissingen dateren van 08.05.2014 en aldus vòòr het einde van desbetreffende behandeling!

Ter herinnering, verzoeker is nog steeds in behandeling en dient deze tot minstens eind juli 2014 te volgen, waarna zijn gezondheidstoestand opnieuw zal worden geëvalueerd!

De bestreden beslissingen houden absoluut geen rekening met verzoekers gezondheidstoestand en huidige behandeling, ondanks het feit dat DVZ hiervan weldegelijk op de hoogte was.

De stopzetting van deze behandeling zou voor verzoeker een risico op onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken, zelfs een risico voor zijn leven of fysieke integriteit!

Verwerende partij had dit gegeven mee in overweging moeten nemen, doch heeft nagelaten dit te doen.

Verwerende partij heeft eveneens nagelaten te onderzoeken of de nodige medische zorgen, zeker gezien het feit dat verzoeker nog steeds in behandeling is (!), in het land van herkomst beschikbaar en toegankelijk zijn, alsook of er een sociale of familiale opvang aldaar aanwezig is.

Zij motiveert hieromtrent evenmin - zwijgt hier zelfs in alle talen over.

Verzoeker zou, ten gevolge van de tenuitvoerlegging van desbetreffende verwijderingsmaatregel blootgesteld worden aan een onmenselijke behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Derhalve dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd.

4.

De bestreden beslissingen zijn in strijd met art. 8 EVRM.

Dit artikel garandeert het respect op het familieleven:

"zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu dient te worden gewezen op het feit dat verzoekers broer (naam) een onbeperkt verblijfsrecht heeft bekomen.

De bestreden beslissing is in strijd met art. 8 EVRM, alsook het proportionaliteitsbeginsel.

Om exact te kunnen bepalen wat de inhoud van dit artikel 8 van het EVRM is, moet men een analyse maken van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In enkele "leading cases" heeft het Hof duidelijk een band gemaakt tussen het probleem van het recht op een familiaal leven en de rechten van vreemdelingen. Het Hof heeft zich de vraag gesteld welk de impact is van de beslissingen met betrekking tot migranten op het familiale leven van de betrokken personen.

Het Europees Hof herinnert eraan dat het EVRM niet, op zich, het recht aan een vreemdeling geeft om het grondgebied van een bepaald land te betreden en er te blijven. Echter, zelfs indien een zodanig recht niet wordt erkend in het Verdrag, en zelfs indien de lidstaten van de Raad van Europa het recht hebben om de binnenkomst van vreemdelingen op hun grondgebied te controleren, kunnen de uitwijzingsmaatregelen ten opzichte van een vreemdeling het recht op het familiale leven schenden, en een inbreuk inhouden op artikel 8 EVRM die niet wordt gerechtvaardigd door de tweede alinea van hetzelfde artikel.

Het is in het arrest Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. Verenigd Koninkrijk van 27 mei 1985 dat het Hof zich voor de eerste keer gebogen heeft over deze vraag.

Zelfs indien het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in deze zaken niet heeft geoordeeld dat er een schending was van artikel 8 van het EVRM in dit geval, zijn deze zaken belangrijk omdat, zoals blijkt uit de vele commentaren op het arrest, het EVRM een effectief recht op hun familieleden garandeert, zelfs voor vreemdelingen, hoewel dit niet inhoudt dat men een recht heeft om een familie uit te bouwen in een welbepaald land.

Het principe van de bescherming van het familiaal leven van vreemdelingen werd dus gesteld.

Artikel 8 EVRM heeft derhalve rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde, zowel voor Belgische onderdanen als voor vreemdelingen die op het grondgebied verblijven en dit ongeacht hun al dan niet legaal verblijf (zoals Dhr. [S.]).

Er moet nu een onderscheid worden gemaakt tussen de feiten die ons bezighouden en deze in het arrest Abdulaziz en andere.

Verzoeker is aangekomen in 2010 en heeft in België een broer, [A.S.], die in België onbeperkt verblijfsrecht heeft bekomen.

Het is voor verzoeker en zijn broer [A.] onmogelijk om hun familielevens ten volle te beleven, indien verzoeker zou worden teruggestuurd naar Burkina Faso.

In dit verband moet er worden verwezen naar het feit dat elke inbreuk op het familiale leven van een persoon niet noodzakelijkerwijs een schending is van artikel 8.

Inderdaad, alinea 2 van artikel 8 van het EVRM bepaalt een serie voorwaarden waarbinnen een inbreuk op het recht op het privéleven of het familiale leven geen schending zou zijn van artikel 8. Deze voorwaarden werden gepreciseerd door een constante rechtspraak van het Hof van Straatsburg. Indien slechts één van de voorwaarden niet wordt gerespecteerd, betreft het een schending van artikel 8 van het EVRM.

Deze voorwaarden zijn de volgende : de tussenkomst in het recht op het privéleven en het familiaal leven moet conform zijn aan de wet; de tussenkomst moet een legitiem doel nastreven zoals vermeld in alinea 2 van artikel 8 van het EVRM; er moet een proportionaliteit zijn tussen de gebruikte middelen en het nagestreefde doel opdat de tussenkomst als noodzakelijk wordt beschouwd in een democratische samenleving.

Met betrekking tot het feit te weten of deze inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving, te weten of er een proportionaliteit bestaat tussen het nagestreefde toe en de gebruikte middelen om dit doel te bereiken, kan het antwoord op deze vraag slechts negatief worden beantwoord.

Er moet worden erkend dat de tussenkomst van de Belgische staat in het familielevens van verzoeker totaal buiten proportie is. Het nagestreefde doel kan niet met zich meebrengen dat een familie die, in het geval van verzoeker en zijn broer Adama, reeds verenigd is, zou worden uit elkaar gerukt.

Indien het Hof van Straatsburg een disproportie heeft gezien in het arrest Berrehab, waar de klager uit de echt gescheiden was met zijn echtgenote, zou zij a fortiori tot dezelfde conclusie komen in het geval van een verenigde familie.

Minstens aan de derde voorwaarde is aldus niet voldaan.

Door een grondige analyse te maken van de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, kan men enkel vaststellen dat de Belgische staat op kennelijke wijze artikel 8 van het EVRM en de fundamentele vrijheden heeft geschonden door verzoeker de machtiging tot verblijf in België te weigeren.

De uitvoering van deze negatieve beslissingen zouden aldus een disproportionele inmenging in het familielevens van verzoeker zijn.

Verwerende partij heeft hier geen rekening mee gehouden.

Om deze reden dient de bestreden beslissing te worden vernietigd”.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Kernpunt van verzoekers betoog is dat de bestreden beslissingen beiden ten onrechte stellen dat hij nog steeds illegaal op het grondgebied verblijft, na eerder op 25 augustus 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten te hebben ontvangen en hieraan geen gevolg te hebben gegeven. Meer bepaald voert hij aan dat hiermee over het hoofd gezien wordt dat hij een attest van immatriculatie ontving op 5 februari 2014 naar aanleiding van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.4. De toepassing van artikel 7, tweede lid, van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet komt erop neer dat een vreemdeling die op ontvankelijke wijze een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, quod in casu, ingeschreven wordt in het vreemdelingenregister en recht heeft op een attest van immatriculatie, model A. Dit houdt in casu in dat verzoeker gemachtigd was tot een voorlopig verblijf in het Rijk totdat er een beslissing ten gronde komt van de verwerende partij inzake de aangevraagde verblijfsmachtiging. Dit attest van immatriculatie, met de hieruit voortvloeiende tijdelijke verblijfsmachtiging heeft als gevolg dat het inreisverbod niet dienstig gewag kan maken van het feit dat verzoeker sedert het uitgereikte bevel om het grondgebied te verlaten van 25 augustus 2012 “nog altijd” op illegale wijze in het Rijk verblijft. Het verweer in de nota “*Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten gegeven werd nadat de aanvraag 9 ter ongegrond werd verklaard. Verzoeker was op het moment van de afgifte van het bevel niet in het bezit van een geldig paspoort met een geldig visum. Hij ontving op 25 augustus 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten, waaraan hij geen gevolg heeft gegeven. Verzoeker betwist deze gegevens niet*”, gevolgd door een uiteenzetting over de formele en materiële motiveringsplicht kan voormelde vaststelling niet aan het wankelen brengen. Verzoeker betwist niet dat hij op 25 augustus 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten ontving, maar hij wijst er wel op dat verwerende partij eraan voorbijgaat dat hij nadien, voor de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, een attest van immatriculatie ontving.

Verzoekers kritiek is gegrond. De zorgvuldigheidsplicht werd geschonden. Een beslissing die niet uitgaat van de juiste feitelijke gegevens, kan niet deugdelijk zijn. Derhalve wordt eveneens de materiële motiveringsplicht geschonden. Dit leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

3.5. Bovenvermelde vaststelling kan echter geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de motivering in de eerste bestreden beslissing, met name “*Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat: o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene ontving al een bevel om het grondgebied te verlaten op 25.08.2012. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog altijd illegaal op het Grondgebied.*”, aangezien de Raad niet inziet welk belang verzoeker kan hebben bij de nietigverklaring van het gegeven dat hij 0 dagen krijgt om het bevel om het grondgebied te verlaten uit te voeren, aangezien niet blijkt dat verzoeker gerepatrieerd werd, op heden verhinderd werd vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en hij bij het uitvaardigen van het bevel om het grondgebied te verlaten conform het gestelde in artikel 74/14,§1, van de Vreemdelingenwet slechts een maximale uitvoeringstermijn van 30 dagen kon krijgen die op dit ogenblik al lang verstreken is.

3.6. Het bovenvermelde houdt in dat de overige onderdelen van het middel dienen te worden onderzocht, met name of ze kunnen leiden tot de nietigverklaring van het andere motief in de eerste bestreden beslissing, namelijk, “*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en/of visum*”.

3.7. Verzoeker roept in het licht van artikel 3 EVRM zijn medische toestand in en meer bepaald het feit dat er nog een preventieve behandeling van zes maanden lopende is, doch hij gaat eraan voorbij dat samen met de eerste bestreden beslissing ook een beslissing werd getroffen waarbij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard werd. Verzoeker kan dan ook niet dienstig opwerpen dat de eerste bestreden beslissing geen rekening houdt met zijn gezondheidstoestand. Gelet op de voormelde beslissing inzake zijn medische regularisatieaanvraag, kan verzoeker verwerende partij niet verwijten geen onderzoek te hebben gedaan naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de lopende behandeling. Verzoeker heeft weliswaar een beroep ingesteld tegen deze beslissing op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, doch dit beroep werd niet op de rol geplaatst, daar er geen pro deo-stukken werden overgemaakt en het rolrecht niet werd betaald.

3.8. Verzoeker toont voorts niet aan dat hij met zijn volwassen broer een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM. Relaties tussen volwassen broers, “*do not necessarily attract the protection of Article 8 without further elements of dependency involving more than the normal emotional ties*”. Het vereist bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden om onder

de bescherming van artikel 8 EVRM te vallen, wat verzoeker in casu met zijn theoretisch betoog niet aantoont.

Het bovenvermelde houdt in dat geen schending aangetoond wordt van de artikelen 3 en 8 EVRM en dat de eerste bestreden beslissing in zijn geheel overeind blijft.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft in haar middel gegronde onderdelen aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 mei 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat deze gericht zijn tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA